ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

DÉCLARATION

Του ΜΠΕΡΝΑΡ ΛΕΓΚΟΥΕ

Μά, δεσποινίς κάνετε, σᾶς παρακαλῶ, μιὰ στιγμὴ ὑπομονὴ κι' ἀκοῦστε με προσεκτικά, εἰδεμὴ δὲ θὰ τελειώσουμε ποτέ.

Σᾶς ἀγαπῶ, δεσποινίς σᾶς ἀγαπῶ τρελλά, μὰ σεῖς δὲν πρέπει νὰ μ' ἀγαπήσετε—ἀκοῦτε καλὰ τί σᾶς λέω :—δὲν πρέπει...

Σᾶς παρακαλῶ : μὴ μιλᾶτε ! Μὴν ἀνοίγετε τὸ γλυκό σας στοματάκι... Μαντεύω τί θέλετε νὰ μοῦ πῆτε : Ποτὲ δὲν πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ σας ἡ ἰδέα νὰ μ' ἀγαπήσετε, καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς μ' ἀκοῦτε τώρα κατάπληκτη, σκανδαλισμένη...

Φυσικά... Εἶνε κάτι πράγματα, κάτι ὁμολογίες τὶς ὁποῖες μιὰ κόρη δὲ μπορεῖ νὰ πῆ χωρὶς νὰ τὴν εἰρωνευθοῦν οἱ φιληνάδες της...

Καὶ ὅμως, δεσποινίς, μ' ἀγαπᾶτε...

Ὦ ! μὴ μιλᾶτε...μὴν ἀνοίγετε ἀκόμα τὸ στόμα σας... Ἀκοῦτε με μονάχα :

***

Ὅταν σᾶς ἀντάμωσα γιὰ πρώτη φορά, ἀμέσως προμάντευσα τί θὰ συνέβαινε. Σᾶς εἶδα μπροστά μου τόσο ὡραία, τόσο γοητευτική, νὰ κάθεστε τόσο φρόνιμα ἀνάμεσα στὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα σας. Τὸ μινιὸν καπελάκι σας ἔριχνε μιὰ ὑποβλητικὴ σκιὰ στὸ μαγευτικό σας πρόσωπο—ποὺ ἔκανε τὰ μάτια σας νἄχουν κάποια παράξενη ἐσωτερικὴ θερμότητα. Μονάχα τὰ μάτια σας ἔβλεπα, μὲ τὴ μυστηριώδη φλόγα τους,μὲς στὴ σκιὰ ποὺ ἀχνοσκέπαζε ὅλο τὸ προφίλ σας.

Καὶ ἀμέσως διάβασα στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς σας : Μ' ἀγαπούσατε ἤδη...

Μά, γιατὶ θέλετε νὰ φύγετε ; Σᾶς ἱκετεύω, μὴ φεύγετε ἀκόμα. Μὴ φοβόσαστε.. Ἀφοῦ τίποτα δὲν εἶνε δυνατὸ νὰ ὑπάρξη ἀναμεταξύ μας, ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ τὴ φιλία καί, ἴσως—ἴσως, καὶ ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία...

Δῶστε μου τὰ χεράκια σας, τὰ κομψά σας τὰ χεράκια, καί... νοιώσατε, ἐδῶ, ἐδῶ, τὴν καρδιά μου ποὺ χτυπάει τόσο δυνατὰ γιὰ σᾶς... Μὴ μιλᾶτε, μή !...

***

Θέλησα νὰ φύγω μακρυά σας. Ἀλλοίμονο ὅμως ; Εἶταν ἤδη πολὺ ἀργά.

Τὰ βλέμματά σας σμίξανε μὲ τὰ δικά μου.

Τοῦ φθάνει τοῦ κεραυνοῦ ἕνα μονάχα δευτερόλεπτο γιὰ νὰ πέσει καὶ νὰ φέρη καταστροφή.

Ἂν ἔφευγα τότε, αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε δειλία ἐκ μέρους μου, καὶ γιὰ σᾶς θὰ εἶταν ὁ πόνος, ὁ αἰώνιος πόνος.

Καὶ ἔμεινα.

Θὰ μποροῦσα νὰ φύγω ἀπ' τὴν πρώτη μέρα, νὰ φύγω χωρὶς νὰ ἐπιστρέψω ποτέ. Καὶ σεῖς θὰ κλαίγατε τότε, θὰ κλαίγατε τότε κρυφὰ ἀπ' ὅλους,χωρὶς νὰ ὑποπτεύεστε πῶς καὶ γὼ ἔκλαψα πολλὲς νύχτες μὲ τὴν ἀνάμνηση τῆς γλυκειᾶς μορφῆς σας...

Ναί, ξέρω... ἡ μητέρα σας σᾶς ἔχει δώσει σοφὲς καὶ στοχαστικὲς συμβουλές.

Ὅλες οἱ μητέρες δίνουν σοφὲς συμβουλὲς σὲ κοριτσάκια σὰν καὶ σᾶς. Ἀκοῦστε τες αὐτές... Καὶ μὴν ἀκοῦτε τί σᾶς λένε οἱ νέοι. Οἱ ὑποσχέσεις τῶν νέων εἶνε ψεύτικες, δολερές..

Εἶστε σήμερα δεκάξη χρονῶ, μικρούλα μου... Δεκάξη χρονῶ !... Πλάθετε μὲ τὴ φαντασία σας ὄνειρα λαμπρά, ποὺ δίνουν στὰ μάτια σας αὐτὴ τὴ λάμψη, στὸ κορμί σας αὐτὴν τὴν εὐκινησία. Ἄχ ! δὲν ξέρετε τὴν πικρὴ ἀλήθεια·δὲν ξέρετε πῶς τὰ ὄνειρά σας πετᾶνε πολὺ ψηλὰ καὶ πῶς γιὰ νὰ σμίξουνε μὲ τὰ δικά μας—τὰ χαμηλὰ καὶ ταπεινὰ—πρέπει νὰ σπάσετε τὰ φτερά σας. Οἱ ὀνειροφαντασίες σας ἔχουν τὴ λάμψη τοῦ ἀνοιξιάτικου ἥλιου. Τὸ χλωμὸ καὶ ἀσθενικό μας σεληνόφως θὰ τὶς σκότωνε !...

***

Ἀκοῦστε τὰ σοφὰ λόγια τῆς μητέρας σας.

Ὁ ἔρωτας, ἀγαπημένη μου μικρούλα, εἶνε ὡραῖος μονάχα στὰ βιβλία... Στὴ ζωή, στὴν πραγματικότητα, εἶνε κάτι ὁλότελα διαφορετικό. Χάνει πιὰ ὅλη τὴ λεπτὴ ποίηση ποὺ τὸν διακρίνει.

Μὴν πιστεύετε τοὺς ποιητές. Ἀκοῦστε τί σᾶς λέει ἡ μαμά σας.

Ὄχι, δεσποινίς, δὲ σᾶς κορόϊδεψα, μὰ ἔρχονται στιγμὲς στὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ εἶνε πιὸ εὐχάριστο νὰ στέκεται ἀπὸ μακρυὰ καὶ νὰ καμαρώνει ἕνα μπουμπούκι, παρὰ νὰ πλησιάση καὶ νὰ τὸ κόψει.

Θἄρθεῖ μιὰ μέρα ποὺ θἀνθίσει τὸ μπουμπουκὶ αὐτὸ καὶ θἄρθεῖ μιὰ ἄλλη μέρα ποὺ θὰ μαραθεῖ,ποὺθὰ ξεφυλλίσουνε τὰ πέταλά του. Μὶ [illegible] ξέρει ἀκόμα τί τύχη τὸ περιμένει. Φαντάζεται πῶς θὰ ζήση ἀμέτρητα πρωϊνά. Πιστεύει στὰ γλυκόλογα τῆς ἐλαφριᾶς πεταλούδας.

Μά, τὴν αὐγή, δὲν τὸ ξαναβρίσκουν. Τὴ νύχτα εἶχε φυσήξει δυνατὸς ἄνεμος καὶ τὸ σκόρπισε.

Ναί, θἄρθεῖ ὁ χειμώνας, καὶ πολὺ σύντομα μάλιστα, ἀγαπημένο μου μπουμπουκί.

Σ' ἀγαπῶ, μά...

Ἄκου τί σοῦ λέει ἡ φρόνιμη μαμά σου...

***

Τώρα, δεσποινίς, μπορεῖτε νὰ φύγετε. Καὶ πρέπει νὰ φύγετε—νὰ κάτσετε στὸ παράθυρό σας καὶ νὰ ξακολουθήσετε τὸ κέντημά σας.

Καὶ ἀπὸ ψηλὰ θὰ μὲ βλέπετε νὰ περνάω ἀπ' τὸ δρόμο, σκυφτός, καμπουριασμένος, τόσο ἀγνώριστος, μὰ τόσο ἀγνώριστος ποὺ δὲ θὰ μαναγνωρίσετε οὔτε σεῖς.

Νά, κοιτᾶχτε, ἀφήνω τὰ λεπτά σας δαχτυλάκια... Φευγᾶτε γλήγορα, φευγᾶτε ὅσο εἶνε ἀκόμα καιρός...

***

Πῶς ;
Δὲ θέλετε νὰ φύγετε ;
Λέω ψέμματα ;

***

Ἄχ ! Τερέζα μου, μ' ἀγαποῦσες λοιπόν ; Μ' ἀγαποῦσες ἀπὸ καιρό, χρυσῆ μου ;

Ἔλα τώρα μὴν κλαῖς, σκούπισε τὰ ματάκια σου καὶ φύλαξε τὰ δάκρυά σου γι' ἄλλες περιστάσεις...

Γῦρε στὴν ἀγκαλιά μου, ἀγαπημένη μου μικρούλα.

Σ' ἀγαπῶ, Τερέζα μου,σὲ λατρεύω, γλυκειά μου ἀγάπη !...

Μπερνὰρ Λεγκουὲ

—...*Τερέζα, μ' ἀγαπᾶς λοιπόν ;..*

Ο ΤΑΜΕΡΛΑΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΧΑΦΙΖ

Πῶς ἐσώθη ἡ Σιράζ

Ὁ Χάφιζ ὁ διάσημος Πέρσης ποιητὴς τοῦ 14ου αἰῶνος ζοῦσε στὴ Σιράζ, ποὺ ἐπωνομάζονταν καὶ «Ρόδο τῆς Περσίας». Καλλιεργῶντας μόνος του τὰ ρόδα τοῦ κήπου του ἔγραφε καὶ ποιήματα. Μαζὶ μὲ τἄλλα εἶχε γράψει καὶ τὸ ὡραιότατο ποίημα γιὰ τὰ ρόδα, ποὺ σὲ κάποια στροφή του ἔλεγε : «Ἄφησε τὸ ρόδο στὴν τριανταφυλλιά. Ἂν τὸ κόψης θὰ πεθάνη κ' ἔτσι θὰ χάσης καὶ τὴν ὀμορφιά του καὶ τὴν εὐωδιά. Δὲ μπορεῖς τἄχα χωρὶς νὰ τὸ καταστρέψης νὰ ἐπωφεληθῆς ἀπὸ ὅτι ἔχει πολυτιμότερο νὰ σοῦ προσφέρη ; Ἄφησε λοιπὸν τὸ ρόδο στὴν τριανταφυλλιά...»

Ἡ φήμη τοῦ Χάφιζ εἶχε φτάσει ὡς τὸν Ταμερλᾶνο τὸν αἱμοβόρο Τάταρο κατακτητή, ποὺ σκόρπιζε τότε τὸν τρόμο καὶ τὸν ὄλεθρο στὸν κόσμο. Θαύμαζε τὸ Χάφιζ καὶ ἤθελε νὰ τὸν γνωρίση. Πολεμοῦσε τοὺς Πέρσας καὶ ἑτοιμάζονταν νὰ παραδώση στ' ἄγρια Σιράζ. Θιάγριάνθρωποι αὐτοὶ μ'ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ταμερλᾶνο εἶχαν φτάσει στὶς πύλες της, ὅταν βλέπουν ξαφνικὰ ἕνα γέρο ἀσπροπάλλη νὰ βγαίνη ἀπὸ τὰ τείχη καὶ νὰ πλησιάζη.

— Εἶμαι ὁ Χάφιζ ὁ ποιητής. εἶπε φτάνοντας, ποὺ τόσο ἐπιθυμοῦσες νὰ γνωρίσης.

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγρίου κατακτητὴ πῆρε μιὰ γλυκειὰν ἔκφραση :

— Χάφιζ, τοῦ λέει, πὲς μας κανένα ἀπὸ τὰ ὡραία σου ποιήματα. Καὶ κεῖνος ἄρχισε :

— Ἄφησε τὸ ρόδο στὴν τριανταφυλλιά . . .

— Οἱ στίχοι σου εἶνε πολὺ ὡραῖοι καὶ θὰ βαδίσω σύμφωνα μ' αὐτούς, εἶπε ὁ Ταμερλᾶνος. Ἐγὼ ἀγαπῶ τὰ ρόδα καὶ δὲν τὰ καταστρέφω.

Τότε ὁ Χάφιζ δείχνοντας τὴν πόλη εἶπε :

— Μεγαλειότατε δὲν ξέρεις ὅτι ἡ Σιράζ λέγεται καὶ Ρόδο τῆς Περσίας ;

Ὁ Ταμερλᾶνος ἄφρισε. Μιὰ ἀστραπὴ θυμοῦ πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια του. Στάθηκε σωπαίνοντας μιὰ στιγμὴ καὶ κατόπι ὑψώνοντας τὸ κεφάλι εἶπε :

«Ὁ ποιητὴς τῶν ρόδων ἔσωσε τὸ Ρόδο»

Καὶ κράτησε τὴν ὑπόσχεσή του.